

Οἶμοι !

Οἶμοι ! ὅσας πρὸς τοὺς ὀπίσω
Σβεσθέντες χρόνους μου εὐτυχεῖς
Στρέψω τὸ βλέμμα καὶ θεωρήσω,
Πῶς νὰ μὴ κλαύσω νὰ μὴ θρηνήσω
Νὰ μὴ στενάξω ὁ δυστυχής,

Οἶμοι ! ποῦ εἶναι ἡ πρὶν ἐκείνη
Εὐδ' ἀνέφελος τοῦ νοός,
Ἡ τῆς καρδίας χρυσὴ γαλήνη
Καὶ τῆς ψυχῆς μου ἡ Εὐφροσύνη ;
—Θέλγητρα ἦσαν τερπνοῦ πλοός.

Οἶμοι ! τὸν νοῦν μου νῦν ἀμαυροῦσι
Πυκναὶ νεφέλαι, αἱ λογισμοί . . .
Τὴν ψυχὴν θλίψεις πολλὰ κυκλοῦσι . . .
Καὶ τὴν καρδίαν μου πλημυροῦσι . . .
Παθῶν ποικίλων ἀναβρασμοί . . .

Οἶμοι ! ὀρίζων ὀλονὲν μέλας
Τὸν τῆς ζωῆς μου καλύπτει ῥοῦν
Κ' ἐν μόλις ἄπαξ, ἐν μόνον σέλας
Γοργὸν τὰς κύκλω σχίζον νεφέλας
Αὐτὸν διέδραμε πορφυροῦν.

Οἶμοι ! κ' ἐσθέσθη ! πλὴν ἂν καὶ πάλιν
Πρόκειται οὕτω ν' ἀναφανῇ,

Ἐμφάνισίν του δὲν θέλω ἄλλην
Τὴν τῆς σκοτίας ποθῶ ἀγγάλην
Ποτὲ φεῦ ! πλέον ἢς μὴ φανῇ.
Γ. Φ.

Δημοτικὴ ποίησις.

"Ἀρχισε, γλῶσσα μ', ἀρχισε· ἀρχισε καὶ μὴν
(πάψης
τοὺς πόνους καὶ τὰ βάσανα πικρὰ νὰ περιγράψης.

"Ἀφοῦ, σκληρὰ, μ' ἀρνίθηκες, τὸ πᾶν γιὰ μένα
(ἐχάθη
τὴν ἡσυχίαν μ' ἔχασα καὶ μ' ἐπνίξαν τὰ πάθη.

"Ὅλην τὴν νύκτα ἄγρυπνος κλαίω τὰ βάσανά
(μου
κ' ἀπὸ τὴν νύστα τὴν πολλὴν τρέμουν τὰ γό-
(νατά μου.

Κατήντησα ἀγνώριστος εἰς συγγενεῖς καὶ φίλους
τὸ πρόσωπον ἔχω ἰσχνὸν τοὺς ὀφθαλμούς μου
(κοίλους . . .

Θάλασσα μαύρη θάλασσα, σπλαγχνίσου με καὶ
(φέρε
ἐς τὸν τόπον τῆς τὰ πόδια μου καὶ τὸ στερνόν μου
(χαῖρε.
Μ. Α.

ΜΙΛΤΩΝΟΣ

Ο

ΑΠΟΛΩΛΩΣ ΠΑΡΑΔΕΙΞΟΣ.

ΕΠΟΠΟΙΑ

ΕΙΣ

ΒΙΒΛΙΑ ΔΩΔΕΚΑ.

ΒΙΒΛΙΟΝ Α'.

Περίληψις.

Τὸ πρῶτον τοῦτο βιβλίον ἐν ἀρχῇ μὲν συνοπτικῶς ἐκτίθηται τὴν ὑπόθεσιν τοῦ ποιήματος, ἥτοι τὴν παρακοὴν τοῦ ἀνθρώπου καὶ τὴν ἐκ ταύτης ἀπώλειαν τοῦ Παραδείσου, ἐνθα ἦν τεθειμένος ὁ ἄνθρωπος. Ἐπὶ τούτῳ δὲ ἀποκαλεῖ ὡς πρώτην αἰτίαν τῆς πτώσεως ταύτης τὸν ὄφιν ἢ μᾶλλον τὸν Σατανᾶν ὑπὸ τὴν